

Jak žít jako“ vědoucí“ v kovidové době

Jestliže člověk, který dosáhl svojí snahou určitého duchovního rozhledu, přichází k poznání, že nahromadění událostí, a katastrof, které dnešní dobu provází, není náhodné, (jak tvrdí většina populace, která nechce být rušena), je součástí dění, které bylo označeno za zlomovou dobu Posledního soudu. Neběží podle našich lidských představ, ale určitě v ní lze poznat viditelné zásahy bytostných sil (povodně, bouře, sucho, nemoci, katastrofy, pády letadel, ...), tak při bližším zaměření poznáme i působení zákona zpětného působení (Co zaseješ, to sklidiš). Samozřejmě, kdo nechce vidět, ten nevidí. A čas, který mu byl milostivě ponechán k jeho vývoji duchovnímu, mešká většinou různorodou zábavou doma i v různých částech světa, kam dopady ještě tak nedoléhají.

Naše země je zatím větších katastrof uchráněna. Žijeme v zemi (seismicky stabilní území), kam větší zemětřesení dosud nezasahuje, máme co jíst, oproti minulým staletím se nám daří dobře. Mládež nepoznala bídu a odřikání, proto se vesele baví, hazarduje svými životy, a o své budoucnosti nechce přemýšlet. Vždy se jí dobře, pod ochranou starší generace, dařilo. A tak to má být stále.

Ale doba se mění. Jistota pomalu, ale jistě kolísá. Již nemohou navštěvovat bary a hospody, kde se přece uzavírají důležité „známosti“, týkající se jejich budoucího postavení. Jaká škoda! Proto vyvolávají shromáždění, kde bojují proti všem a všemu, jak to zkušenostmi nezatižené mládí dovede. Ale toto není cesta. **Revoluce nikdy nepřinesla trvale něco dobrého** (francouzská revoluce 1848., VŘR 1917 v době ne tak vzdálené).

V zákonitostech přírody, můžeme říci též v zákonech Stvořitele, **je možný jen pokrok vývojem**, nikoliv revolucí. Tedy vývoj! Trvá dlouhou dobu, ale **výsledky jsou trvalé**. A o to v pozemském životě přece jde! Vyvinout svého ducha ve hmotnostech tak dalece, aby se jednou mohl vrátit do Ráje, tj. do věčnosti. Ale na toto téma lidé neslyší. Vždyť žijeme jen jednou – jak učí církev a proto je nutné si života užít! Kovidovými zákazy je ochuzujeme o mládí! Je mi z toho smutno.

Temnoty jim předložily vábivý vzor - **svobodu**, ale světlý pojem zkřivily. Útoky temnot jsou stále rafinovanější. Nejdůležitější období života, mládí, kdy mladí lidé berou na sebe odpovědnost za svůj život a mají možnost se zbavit karmy, promrhávají v zábavách a alkoholu. Tedy většina, jsou i světlé výjimky, ale těch je v poměru k ostatním, málo. Chybí hrubohmotný vzor – velké osobnosti, dříve např. TGM. Filmové idoly, hudebníci, sportovci věru těmito vzory nejsou. Asi jen výše jejich odměn, které za výkony dostávají, společnosti nic mimo zábavu nepřinášejí. Pohybuje-li se člověk užitečnou prací, např. zušlechťováním svého okolí, žádný uměle vynucený pohyb nepotřebuje. Práce je kolem nás stále dost.

Dostala jsem se do debaty s jedním známým člověkem. Kritika jednotlivců a mluvení prý stavu společnosti nepomohou. Proto se skutečně snažil o nápravu, ale jen hrubohmotně, jak jinak. Protože je podnikatel, obrátil se s oprávněnou námitkou proti jednání některých firem na poslance, kdy podle schváleného zákona obírají státní pokladnu o peníze, samozřejmě neuspěl. Bylo mu řečeno, že mají jiná důležitá jednání.

Tudy tedy cesta nevede. Přemýšlela jsem, jak plnit Stvořitelovu vůli v této zmaterializované době. Modlíme se přece - „**Tvoji jsme, Pane...**“ a proto nemůžeme souhlasit se snahami temna a vzdát se. Je třeba postavit snahám temnot **hráz v chtění ducha a tím i v myšlení**. Vytvářet správný pohled na život podle Božích zákonů alespoň v myšlenkách a **posilovat tím světlá střediska**, kterými můžeme posílit slabší, stejnorodé. Jsme v menšině, ale s temnotami nemůžeme souhlasit. I kdyby lidstvo na Zemi mělo zaniknout, nesmíme se nechat temnotami od Světla oddělit.

Jak jsem byla potěšena, když jsem uslyšela v rozhlase jednu starší paní říci věty, o kterých jsem předtím přemýšlela. Týkaly se žen. Byly téměř doslova v souhlase s mými myšlenkami.

Premýšlela jsem nad oblékáním dnešních mladých žen. Většinou volí černou barvu a roztrhané džíny, a ještě mnoho jiných módních věcí. Je **doba „hadrová“**. Žádná krása, stav podle duchovního vývoje dnešní doby. Malovali snad jasnovidní malíři dřívějších dob, nebo vůbec světlí umělci obrazy, kde by byly postavy ze Světla oblečeny do kalhot a měly roucha temných barev? Vždy to byly temnoty, které takto zobrazovali, nikoliv světlé bytosti.

Setkala jsem se s námitkou, že Paní Maria přece nosila černý plášť. Ano, ale Ona byla Světlo, které v temnotách potřebovalo ochranu hutného pláště, Světlo, které nepřišlo bojovat, ale doplňovat záření Spravedlnosti. Ochranu!

Hned se mi vynořila otázka – co potřebují ochraňovat dnešní moderní ženy? Svoji čistotu, která by měla být věrností zákonům Světla, kterou v dnešní době až na výjimky pohrdají?

Mám velmi ráda hudbu, staré **mistry harmonie**, nikoliv rock nebo metal. Lázeňská poslechová hudba mi spíše připomíná rozprostřený talíř dobrot. Lidová, zejména cimbálová, se mi jeví citovější. Divadlo jsem již dlouho nenavštívila, protože při krásné hudbě upřednostňují soudobou moderní inscenaci se soudobým „hadrovým“ oblečením, nikoliv kostýmy doby, kterou představují. Když jdu ulicí, takových „inscenací“ vidím až příliš mnoho.

Kam se také poděly galantní hladce vyholené tváře našich českých mužů? Potkáváme zarostlé, vousaté, tedy přinejmenším několik dní neholené tváře. Víím, roušky, ale přece se nenosí stále. Je v tom spíše pohodlnost? Přece dnešní strojky na holení jsou již dostatečně rychlé. Ale, omlouvám se! Nejsem muž, tak nemohu soudit. Mrzí mne, že se k zarostlým mužům připojují i známé tváře z televize. Móda? Zarostlé tváře mi spíše připomínají vousaté teroristy. Fuj! Podvědomě se kloníme k islámským radikálům. Tedy pozor! Hrubohmotný obraz odpovídá duchovnímu dění.

Kde jsou sympatické, mužné tváře filmových krasavců dřívějších let? Zarostlé a zanedbané tváře, které se v televizních inscenacích, hlavně detektivního žánru, objevují, spíše unavují. Lidské duše v pozemských tělech by měly mít podle délky vývoje ve hmotnostech již dávno zušlechtněná těla a jimi prozařující světlé duše.

Abych nebyla nespravedlivá. Kde jsou vzory hezkých, ušlechtilých žen, které by byly vzorem i pro muže svým půvabem a ušlechtilým chováním, ke kterému patří i mluva? Jestliže z úst půvabné mladé, jakkoliv vkusně oblečené dívky, vypadne vulgární slovo, okamžitě je po kráse i účtě.

Ještě co se týká rebelů proti kovidovým opatřením na Staroměstském náměstí. Jeden z poslanců vyslovil také moji myšlenku, kterou jsem se zaobírala. **Poslat tyto rebely jako pomocnou sílu na úklid na kovidová oddělení.** To by jim velmi prospělo.

Asi nastává doba, ve které „*Bůh zahalil svou tvář a přenechal Zemi vládě tmy*“. A my se musíme naučit **modlit se „v duchu a Pravdě“**. Společnost částečně stejnorodých lidí nás jistě posiluje, je to krásné zachvívání se. I ztrátu toho se musíme naučit přijmout. Sami přicházíme na svět a sami také odcházíme. Usiluje-li duše ke Světlu, jistě nalezne také na onom břehu přátele, kteří ji radostně přivítají.

Takže to nevzdáme! Nic se neztratí! A jednou se naše dobré chtění, ze kterého myšlenky vycházejí, skuteční třeba někde na světlejším místě Ephesu, a to i tehdy, když už na Zemi nebudeme.